

Mizsur Dániel ESÉLY

Ha úgy döntenék, hogy feladva átmeneti szállásom biztos kényelmét vagy éppen a napi kudarcok feldolgozásának kényszerét, sétára indulnék éjszaka a Vörös-tenger partján, talán várhatnék valamit a tengertől, a teliholdtól, a kettő találkozásától: valamit kényszerű magányom feloldására. Talán előre eldönteném, hogy nem várok semmit sem, bár a kamera a kezemben arra utal, hogy be akarom csapni magam, hiszen jól tudom, képtelen vagyok a naiv és elvárásmentes éjszakai parttyókra. Mert kell egy kép, mindig kell egy kép, ahová vissza lehet térni, amit fel lehet idézni vagy éppen el lehet tenni, emlékeztetőül, hogy mindaz, amit történt, tényleg van, tényleg volt, és nem csak az érzékek furcsa és kiismerhetetlen összjátéka hiteti el velem, hogy itt vagyok, itt voltam. Szóval sétálni indulnék azzal a nem szűnő abszurd tudattal, hogy tényleg itt vagyok Afrikában, a Vörös-tenger partján, Dzsibutiban, közel valahol a szomáliai határhoz, éjszaka, éppen telihold idején, és talán másra nem is figyelnék, csak önmagamra, aki még mindig nem képes elhinni, hogy itt van, távol otthonától, és tényleg a Vörös-tenger ütemre nyújtózó hullámai söprik le lábáról a tejfehér homokot. És közben talán észre sem venném, hogy túl messzire távolodtam szállásomtól, kockáztatva, hogy a visszautat nem tudom majd felidézni – és éppen ezért visszafordulnék, miközben a telihold fénye körülöttem mindent ugyanabban az áttetsző színben tüntetne fel, a homokos part végén álló alacsony házakat, a kinn felejtett napozóágyakat. Ebben a pillanatban venném észre, hogy tőlem körülbelül száz méterre apró, a hold természetes fényétől elütő fénypontok lebegnek a part fölött, s ahogy közelebb érek, látnám, hogy az el-eltűnedező fénypontokhoz a világosságot megtörő fekete oszlopok is tartoznak. Majd egyre tisztul a kép, elnyeri minden részlet a helyét: nem is oszlopok ezek, hanem kinyújtott emberi karok, úgy látszik, a hold mindent átható fénye ezekre nem vetül, egyszerűen kihagyja az embert. De így még élesebb a kontraszt az éjszaka sötétjében maradt testek és a mobiltelefonok fénye közt, amelyekről eddig nem tudtam elképzelni, hová is tartoznak. Félve szólítom meg a hozzám legközelebbi embert, mégis, miért nyújtják oly kitartóan a sötét ég, a hold felé mobiltelefonjukat. Zavart válaszát nem értem, ezért a telefon képernyőjére nézek, hátha onnan több információt kapok. Látom, hogy éppen hív valakit, azaz csak hívna valakit, mert a hívás sikertelen. Beljebb megyek, nem kérdezem őket, némán állnak az afrikai éjszakában, kitartóan az ég felé nyújtva mobiltelefonjukat, mintha a teliholdat akarnák megörökíteni, vagy mintha előttem

ismeretlen szertartásba csöppentem volna, az istenekkel, az ő istenükkel próbálnának kapcsolatot teremteni: modern eszközökkel. Tudom, nincs esélyem, hogy megértsem, amit mondanának, és mintha ők is tudnák ezt, ügyet sem vetnek rám – csak merednek az ég felé tartott telefonjukra, alkalmat adva nekem, hogy mindegyik telefonra rápillanthassak. Szinte kivétel nélkül sikertelen hívások, aztán ezt a meredt, beállt csöndet egy-egy örömujjongás, és gyors, örömittas hadarás töri meg. Valakinek mégis sikerül kapcsolatot teremtenie, ha a vonal túlsó végéről nem is az égiek, de szintén örömtől ujjongó emberek válaszolnak. Kihátrálok a csoportból, eszembe jut, hogy talán nem is a tengertől kell remélnem valamit: *a képet* – itt van előttem mindaz, amiért idejöttem. Megkeresem a megfelelő beállítást, leguggolok, és megörökítem a sötét testeket, a reménycsillagokként pislákoló mobiltelefonokat, a sikertelen és a sikeres hívásokat, a kapcsolatot, a csalódást és a részvétet, hogy vannak emberek, akik menekülni kényszerülnek, akiknek a szomszédos Szomáliából érkező kósza jel és mobiltelefonjuk az egyetlen esélyük, hogy ne érezzék hiábavalónak és reménytelennek kényszerű menekülésüket: hogy *kapcsolatot* teremtsenek, és az otthon odaálmodhassák, ahonnan hívásukra talán majd válaszolnak az afrikai éjszakában, a Vörös-tenger partján, Dzsibutiban, bárhol a világon, akár egy pályaudvaron várva.

kép | John Stanmeyer, USA, 2014, National Geographic.

Afrikai migránsok Dzsibuti partján éjszaka magasba emelik a telefonjaikat, hogy a szomszédos Szomáliából érkező, nem túl drága vétel segítségével kapcsolatba kerüljenek külföldi rokonaikkal. Dzsibutiban gyakran megállnak a Szomália, Etiópia, Eritrea felől érkező migránsok.